

преслѣдване, търсели и намѣрили. Работата сама по себе си се свършила пагубно. Насъ сжщо ни заплашва бѣда; прѣдъ *Комитета* ний ще се оправдаемъ: и пари ще даджтъ, и на насъ, докжтъ настане по-добро врѣме, ще принадлежи заслугата на вѣрностъ. Ти, Фотий, нощесъ иди при каймакамина, а вий пригответе угощение сжщо такова изобилно, какѣто и послѣдното. Момата да се не пуца въ мѣнастиря, това е срамѣтно.

Дѣвойката си излѣзе печална и въ дълбоко размишление какъ да спомогне на нещастieto. Мислитѣ я мжчатъ, и тя се обръща къмъ Бога съ горѣща молитва: „Боже, чуй молбата ми! Боже спаси насъ!“ Тя върви по улицата безъ да знае сама накждѣ.

Изведнѣжъ нѣкой си я улови за ржката.

— Добъръ день, Марийке! Какво правишъ ти тукъ? Ний докарахме отъ кжшлата овни, които утрѣ ще прѣдадемъ на султанскиятъ касапийтъ. Ами ти за какво си дошла тука?

— Азъ сжщо дойдохъ на кашлата съ мама, съ тати и отъ овцетѣ, а тука въ града ме пратиха за кравай. Утрѣ ще се върна.

— Дойди съ насъ, ще спиишъ у насъ; ще вѣчеряме, а може и хоро да си поиграемъ?

— Ами гдѣ е вашата колиба?

— Ний сме съ овцетѣ въ полето при могилата; имамъ си топѣлъ чадѣръ, топли черги и горѣщъ сѣлъвъ, имамъ гайда, а пакъ Илия има кавалъ — ще се повеселимъ до колкото си щемъ, а овчарскиѣ кучета нито вълкъ, нито Турчинъ ще припустнатъ при насъ. Ела Мико, Марийке, ела, хубава дѣвойке.

— Ще дойда съ насъ, съ овчаретѣ и овчаркитѣ, па ако ще мама и да ме гълчи, а тате да ме навика. По пжтя ще се новеселя.

— Пъргавата младежъ весело и съ припканно се опжти къмъ могилитѣ. Тамъ по-възрастнитѣ и старцитѣ ги поздравиха и сърдечно посрѣщнаха милата гостенка.

Вече се мръкна. Мария, за ново развеселяване,